

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж II ОК 203/07
28.11.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење у Београду, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, као председника већа, Горана Чавлине и Слободана Рашића, као чланова већа и саветника Биљане Милосављевић као записничара, у кривичном поступку против оптуженог АА и др., због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 1. Кривичног законика и др., решавајући о жалби Специјалног тужиоца Округног јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против решења Округног суда у Београду - Посебно одељење КП.бр.19/07 од 14.11.2007. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Специјалног тужиоца Округног јавног тужилаштва у Београду, изјављена против решења Округног суда у Београду, Посебно одељење КП.бр.19/07 од 14.11.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеним решењем Округног суда у Београду, Посебно одељења, укинута је притвор оптуженима АА и ББ, који им је одређен решењем истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Ки.П.бр.73/06 од 29.12.2006. године, који им се рачуна од 26.12.2006. године, када су они лишени слободе и одлучено да се ови оптужени имају одмах пустити на слободу.

Против тог решења благовремено је изјавио жалбу Специјални тужилац Округног јавног тужилаштва у Београду, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Републички јавни тужилац Србије у свом поднеску Ктр. I бр. О.К.209/07 од 28.11.2007. године, изнео је мишљење да је побијано решење неправилно, те да жалбу Специјалног тужиоца треба уважити.

Врховни суд је на одржаној седници већа размотрио све списе предмета заједно са побијаним решењем, па је по оцени навода у жалби и писменог мишљења Републичког јавног тужиоца Србије, нашао:

Жалба је неоснована.

По оцени Врховног суда правилно је првостепени суд у побијаном решењу закључио да више не стоје разлози за продужење притвора, оптуженом АА из разлога предвиђених у члану 142. став 2. тачке 1, 2, 3. и 5. ЗКП, а оптуженом ББ из разлога предвиђених у члану 142. став 2. тачке 1, 2. и 3. ЗКП. Оправданост таквог закључка првостепеног суда, по налажењу Врховног суда произилази из чињенице да је протекао релативно дуг временски период који су ови оптужени до сада провели у притвору од 26.12.2006. године када су лишени слободе, а у досадашњем току овог кривичног поступка дошло је до промене одређених чињеница и околности које су раније биле разлог за одређивање и продужење притвора оптуженима АА и ББ, а исте су такве да више није нужно да им притвор и сада буде продужен по неком од наведених законских основа. Првостепени суд је све чињенице и околности које су у том смислу од значаја, детаљно анализирао и дао јасне и аргументоване разлоге зашто налази да више нема законских разлога за продужење притвора, и то детаљно објаснио код сваке тачке наведених законских основа.

Да више не постоји опасност од бекства ових оптужених у таквом интензитету да би због тога било неопходно и даље задржавање у притвору оптужених, АА и ББ, првостепени суд је поред њихових породичних прилика и везаности за место пребивалишта у Зрењанину, правилно оценио чињеницу да они више не раде на местима на којима су према наводима предметне оптужнице основано сумњиви да су успостављали везе са цариницима и лицима изван Републике Србије, па је тиме значајно умањена могућност да они ступе у поновни контакт са тим лицима и уз њихову помоћ евентуално неовлашћено пређу државну границу. Сходно томе, основан је закључак првостепеног суда да не постоје разлози за даље продужење притвора овим оптуженима по основу из члана 142. став 2. тачке 1. ЗКП.

Правилност таквог закључка првостепеног суда није доведена у питање жалбеним наводима Специјалног тужиоца којим се указује да је изнети закључак првостепеног суда у противречности са закључком тог суда у решењу КП.бр.19/07 од 14.11.2007. године, којим је овим оптуженима одређена мера забране напуштања боравишта из члана 136. став 1. ЗКП и уз исту одређена и мера привременог одузимања важећих путних исправа, и то управо из разлога постојања опасности од бекства оптужених АА и ББ.

Обе те мере, и одређивање притвора и забрана напуштања боравишта, према одредбама ЗКП, предузимају се према окривљеном лицу у циљу обезбеђења његовог присуства и несметаног вођења кривичног поступка услед постојања околности које указују на опасност да би окривљени могао побећи, сакрити се, отићи у непознато место или у иностранство, а коју ће меру суд одредити, да ли притвор као тежу или забрану напуштања боравишта као лакшу меру, зависи од интензитета те опасности од бекства.

Сходно томе, првостепени суд је правилном оценом да је дошло до смањења интензитета опасности од бекства оптужених, АА и ББ, поступио у складу са својим правом и обавезом из члана 133. став 3. ЗКП, када је укинуо притвор овим оптуженима по наведеном законском основу, односно исти заменио блажом мером, пошто су за то били испуњени законски услови.

Правилност изнетог закључка првостепеног суда није доведена у сумњу ни чињеницом изнетом у жалби Специјалног тужиоца да првостепени суд није ценио околност да су оптужени основано сумњиви да су извршењем предметног кривичног дела стекли значајну материјалну корист коју би могли употребити за бекство, јер ни та евентуално прибављена материјална средства, интензитет опасности од бекства ових оптужених не повећава у тој мери, да би због тога било нужно и даље притвор према њима применити као тежу меру.

По правилном закључку првостепеног суда више не стоје разлози за продужење притвора оптуженима ни по основу из члана 142. став 2. тачке 2. ЗКП, јер више не постоје околности које указују да ће ови оптужени утицати на до сада несаслушаног саоптуженог ГГ, (који је у бекству) и тиме ометати даљи ток овог кривичног поступка, ово зато што су остала саокривљена лица већ изнела своје одбране.

Жалбом Специјалног тужиоца указује се на могућност да оптужени АА и ББ остваре контакт са ГГ и утичу на њега, што тужилац поткрепљује исказом оптужене ДД која је на главном претресу изјавила да је телефонским путем управо оптужени ГГ са њом контактирао.

Ови жалбени наводи тужиоца не доводе у питање правилност напред изнетог закључка првостепеног суда, јер реално постојање одређеног степена могућности да оптужени АА и ББ ступе у контакт и врше утицај на оптуженог ГГ, у овој фази кривичног поступка када су обезбеђени одређени докази и сви оптужени неспорно саслушани, међу њима и ГГ и ЕЕ, који се терете као основано сумњиви да су саорганизатори предметне криминалне групе са оптуженим ГГ, то евентуални могући утицај оптужених АА и ББ, на несаслушаног оптуженог ГГ, не би могао имати такав значај, да би у толикој мери ометао овај кривични поступак и доводио у питање могућност утврђења чињеничног стања, да би због тога било неопходно и даље задржавање у притвору ових оптужених.

Такође је правилан закључак првостепеног суда да више не стоје разлози за продужење притвора оптуженима АА и ББ, по основу из члана 142. став 2. тачке 3. ЗКП, јер су престале да постоје неке особите околности које су раније указивале на постојање основане сумње да би ови оптужени могли

поновити кривично дело уколико би се нашли на слободи.

Правилност таквог закључка првостепеног суда произилази из чињеница да више не постоји криминална група за коју постоји основана сумња да је вршила предметна кривична дела, јер су лишени слободе и налазе се у притвору оптужена лица, ТЂ и ЕЕ, који су предметном оптужницом означени као основано сумњиви да су организатори предметне криминалне групе, па је суд имао у виду и улоге оптужених за које се они терете као основано сумњиви да су имали у извршењу дела као и да нису осуђивани, те да се предузеће у којем је оптужени ББ био запослен, налази у стечају.

Разлози које је првостепени суд о томе дао на страни 3, став 2. побијаног решења, довољни су и правилни и нису доведени у питање жалбеним наводима Специјалног јавног тужиоца, којим се указује на бројност инкриминисаних радњи за које се ови оптужени терете као основано сумњиви да су починили, те да је против њих у току и истрага због истоврсних кривичних дела, јер те чињенице у односу на оцену околности које је првостепени суд дао, не чине саме по себи тако високим степен опасности да би оптужени АА и ББ могли поновити кривично дело, и да би само због тога било оправдано њихово даље задржавање у притвору по означеном законском основу.

Закључак првостепеног суда да више нису тако тешке околности извршења кривичног дела у питању због чињенице да је оптужени АА суспендован са послова службеног лица запосленог у Републичкој управи царина, у оквиру којих је био обавезан управо да спречи извршење законитих радњи за које се терети као основано сумњив да је починио, доведено у везу са доста дугим временским периодом који је он до сада провео у притвору, оправдава став првостепеног суда да више не стоје разлози за продужење притвора оптуженом АА, ни по основу из члана 142. став 2. тачке 5. ЗКП.

Супротни наводи жалбе Специјалног тужиоца којима се понављају ранији разлози из решења о продужењу притвора оптуженом АА по наведеном законском основу, не доводе у питање напред изнети закључак првостепеног суда, јер у овој фази кривичног поступка, описани начин и околности извршења кривичног дела немају више значај тако тешких околности, да би због истих било неопходно и сада продужити притвор овом оптуженом, по наведеном законском основу.

Из изнетих разлога, Врховни суд је жалбу Специјалног тужиоца Окружног јавног тужилаштва у Београду оценио као неосновану и на основу члана 401. став 3. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар, Председник већа - судија,

Биљана Милосављевић, с.р. Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи